

BRANKO ČEGEC*

Kosárlabda

(KOŠARKA)

Utálom a balosokat.
 Utálom a jobbosokat.
 A sarlót, a kalapácsot, a horogkeresztet és a mindig
 mosolygó arcokat a kibaszottul szomorú bányákban.
 Utálom azokat a csajokat, akik alig
 várják, hátat fordítsak nekik, hogy aztán
 zavartalanul mondhassák tovább.
 Utálom azokat, akik bódultan kapkodnak
 árammal ritmizált szívükhöz, és azokat
 se szeretem, akik a HTV műsorában
 „emelt fővel”, büszkén nyilatkoznak.
 Utálom a dagadt, agyagos szemgödrű okoskodókat,
 de a hisztérikus, csúszó-mászókat sem szeretem,
 akik sápadt, nyálkás nyomot hagynak maguk után.
 Nem szeretem a saját
 politikai múltjukkal üzletelőket,
 utálom ennek az „egyetlen országnak”
 az érdeemes és hű polgárait,
 akik nem tudják eldönteni, hogy
 melyik az AZ EGYETLEN ORSZÁG.
 Utálom a régi pártkáderek médiabirodalmait,
 melyekben megőszült partizánok
 és fiatal, gennyes fasiszták
 mossák könyékig véres kezüket.
 Utálom az okoskodó szakszervezetéseket,
 akik fohagyományától és szilvapálinkától bűzlenek,

* BRANKO ČEGEC (1957, Kraljev Vrh) horvát költő, szerkesztő. Különböző hetilapoknál és folyóiratoknál dolgozott. Jelenleg a Meandar könyvkiadó igazgató-főszerkesztője. Zágrábban él. A „Goran Tavasz” (Goranovo Proljeće) nevű horvát költőfesztivál szervezőbizottságának az elnöke.

s rothadó műfogsoruk szaga messziről érződik,
leheletük, az „elhervadt birodalmakra emlékeztet”.
Ki nem állok az unalmas vezéreket.
Nem szeretem a rollereket.
Utálom a lezserre programozott, oldott
nyakkendőjű takonypóccokat és a picsogó picsákat,
az italtól felpuffedt arcokat.
Utálom a tömeget, a közepét és a szélét.
Nem szeretem az európai hivatalnokokat
és a hazai fejeseket: a kopaszokat,
a bozontosokat, a szakállasokat és a többieket.
Nem szeretem az államelnököket,
a honvédelmi minisztert, a miniszterelnököt,
utálom az egész kormányt,
az egész sleppel egyetemben.
Saját magam is utálom, mert ártatlanságot
még a saját bőrömben se látok.
És gonosz is vagyok és romlott:
minden alkalommal begöresölök,
amikor a többi normális ember
hárompontost dobna az ellenfél kosarába,
és ünnepelve elszállna az öröklétbe
a „demokrácia műanyag szárnyain”.

Tetkó

(TATOO)

oroszlánt tetováltatok a fenekemre.
nagy sörényűt, ahogy vicсорít.
a bugyiból csak a szeme és
a felső állkapcsa fog látszani.
de a részleteket még önnek sem árulom el.
láthat majd a nudista strandon,
vagy amikor átöltözöm a cresi tengerparton,

a halászkunyhónak fordulva.
nem értem, miért kell elbújni.
a meztelen és a félmeztelen testek tömegében
senki sem törődik egy letolt bugyival.
ma is simán átöltöztem a kis, kavicsos strandon,
legalább kétszáz ember előtt.
senki rám se nézett.
a testem még mindig fiatal és feszes.
a melleim is szépek, formásak. egyébként is
állandóan ki vannak téve az érdeklődő tekinteteknek.
a bal oldalin egy lemosható tetoválás látható:
a fény által elvakított pillangó.
most egy igazi vadállatot akarok.
a testem legvonzóbb részére.
jó nagy legyen.
körülottem, motoros csajok,
csupa hivalkodó tetkóval.
én egy oroszlánt akarok.
nagy, fenséges sörénnyel.
akkor majd többé nem akarja minden bunkó,
betolni a szerszámát
a vicsorgó oroszlán szájába.
oroszlánt tetováltatok a nagy,
tömött, hófehér seggemre.
semmi cellulitisz, leselkedő gazemberek!
jöjjön, aki bátor.
durva szelekció lesz.
és az átöltözés a strandon?
az soha többé nem lesz felesleges.

Rock and Roll

a bóra csak rázza az ablakoknak. az éjszaka közepén
zendített rá, letépte a zárat az első emeleten.
sikoly és gyermeksírás hallatszott a szobából.
az olasz famiglia tegnap későn este érkezett. most a bóra
köszönti őket. egy kicsit zajos, de az igazi rockereknek
a lármából sosem elég. bajok csak a klasszikusokkal vannak.
az egyik tegnap érkezett, egyenesen osorból, hosszasan
és nagy hangon beszélt a templomi ájtatos muzsikáról.
aztán a bóra elnyomta a hangját. a kulcsra zárt szobába
csak a szél süvöltése hatol be. különböző árnyalatokban.
az esőcseppek a cintányérokat döfködték. az egészhez
csak az emeleti deszkapadló nyikorgása nem illik.
„gyermekük van, de a kurva ablakot nem képesek becsukni”.
képtelenség aludni. a szorongás beette magát a csontokba,
a sötétség mélyébe, csak a kilazult deszkák
nyikorgása zavarja a kőkemény, dögös bluest.
felkelek. felkapcsolom a villanyt. lekapcsolom a villanyt.
felkelek. felkapcsolom a villanyt. eloltom. visszafekszem
az ágyba. most biztosan elalszom.
bárányokat számlállok:
„a fenébe, a birkákat ma este egyáltalán nem hallani!”

FENYVESI OTTÓ fordításai